

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobců: a) O. I.
b) nezl. A. D. M.
nezletilý zastoupen svou matkou O. I.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2021, čj. OAM-152/ZA-ZA11-K01-2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2021, čj. OAM-152/ZA-ZA11-K01-2021, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně a) se žalobou doručenou soudu dne 17. 6. 2021, domáhá jménem svým i jménem svého nezletilého dítěte přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žádost o udělení mezinárodní ochrany jak její a tak jejího nezletilého syna

zamítnuta jako zjevně neodůvodněná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalovaný v odůvodnění vyhodnotil jak Ukrajinu, tak Moldavskou republiku jako bezpečné země původu, a uvedl, že žalobci neunesli zvýšené břemeno důkazní a břemeno tvrzení ve vztahu k prokázání toho, že ve vztahu k nim není jejich země původu bezpečnou zemí.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobkyně a) namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“) byla zkrácena na svých právech. Uvedla, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, zásadu non-refoulement zakotvenou v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženevské úmluvy) a čl. 3, čl. 7, čl. 8 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte.
4. Žalobkyně a) především namítá, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a rovněž nepřihlédl ke všemu, co během řízení vyšlo najevo a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Dále žalobkyně a) namítla porušení požadavku na individualizaci správního rozhodnutí. Hlavním důvodem pro podání žádosti je obava o její život a život žalobce b), neboť ji bývalý přítel z důvodu jejího těhotenství vyhrožoval, že ji najde a zabije. Již v době života na Ukrajině ji tento, dnes již bývalý, přítel opakovaně napadl, jednou ji málem vyhodil z balkonu. V zemi původu informovala policii, ale bylo jí sděleno, že se má na ně obrátit, až se opravdu něco stane, do rodinných záležitostí se prý nepletou. Žalobkyně a) sice podala žádost o mezinárodní ochranu nikoli v okamžiku opuštění země původu, ke kterému ji vedly ekonomické důvody, ale až později, avšak v souladu s článkem 5 směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále „kvalifikační směrnice“), mohou být obava z pronásledování nebo reálné nebezpečí vážné újmy založeny na událostech, k nimž došlo po odjezdu žalobkyně a) ze země původu (tedy v daném případě těhotenství a porod žalobkyně a/). K tomu odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, čj. 60 Az 62/2019-44, a ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017-33.
5. Dále žalobkyně a) namítla zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť žalovaný neposoudil narození žalobce b) na území České republiky za významnou skutečnost pro účely posouzení ve světle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, čj. 6 Azs 15/2013-35, a rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 Az 1/2016-75.
6. Žalobkyně a) má za to, že pokud žalovaný nerozporoval, že jí bylo vyhrožováno a dokonce byla několikrát fyzicky napadena, indikuje to reálnost hrozby dalšího napadení ve smyslu § 12 a 14 zákona o azylu. Pokud žalovaný považoval její výpověď za rozpornou, měl s takovou skutečností pracovat a pochybnosti rozkrýt, avšak žalovaný neoznačil výpověď za nedůvěryhodnou, pouze ji bagatelizoval jako „snahu o legalizaci

pobytu“. Žalovaný rovněž nehodnotil naplnění subjektivní stránky definice uprchlíka, konkrétně odůvodněného strachu z pronásledování v zemi původu, postupoval pouze tak, aby mohl použít ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně a) rovněž odkázala na směrnici UNHCR k mezinárodní ochraně „Zvláštnosti pronásledování z důvodu pohlaví“ v kontextu článku 1A(2) Úmluvy z roku 1951, resp. Protokolu z roku 1967 ve vztahu k statusu uprchlíků, vydanou dne 7. 5. 2002 pod č. HCR/GIP/02/01, s tím, že je nutné u genderového pronásledování zjistit rovněž podmínky v zemi původu (zejména co do politických, hospodářských a občanských práv žen, kulturních a sociálních zvyklostí a nastavení ochrany žen, pokud tyto zvyklosti poruší).

7. V neposlední řadě žalobkyně a) namítá, že žalovaný zásadně zasáhl do procesních práv žalobců, neboť nevzal v potaz jejich subjektivní obavy a ani neposuzoval míru přiměřenosti dopadů použití § 16 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak vykazuje znaky svévole a nasvědčuje využití zmíněného institutu dle § 16 odst. 2 azylového zákona pro rychlé vyřízení dané žádosti o mezinárodní ochranu. Ustanovení § 16 odst. 2 předpokládá zamítnutí žádosti, pokud je zcela nedůvodná. Ani toto ustanovení nezbavuje správní orgán povinností uložených mu zákonem o azylu a správním řádem. Žalobkyně a) navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí a písemnosti založené ve správním spise. Dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, rozhodnutí označil za přezkoumatelné a dostatečným způsobem odůvodněné. Uvedl, že se žádostí žalobců odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícím aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně a) neunesla důkazní břemeno a netvrdila ani neprokázala, že v jejím případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu, totéž platí o Moldavské republice ve vztahu k žalobci b). Ve vztahu k obavě z bývalého přítele na Ukrajině a jeho výhrůžkám upozornil žalovaný, že se žalobkyně a) neobrátila osobně na odpovědné orgány a vlast opustila z důvodu finančních. V závěru žalovaný doporučil, aby žalobkyně a) řešila svou pobytovou otázku prostřednictvím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
10. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně a) podala dne 6. 3. 2021 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice.
11. Dne 25. 3. 2021 poskytla údaje k podané žádosti, v nichž uvedla národnost ukrajinskou, s místem narození a rovněž posledním místem bydliště ve vlasti v Ilyčevsk. Uvedla, že vyznává pravoslavné náboženství a že není členkou žádné politické strany, ani není politicky aktivní, o politiku se nezajímá. Do České republiky přijela autobusem z Oděsy dne 11. 3. 2020 z pracovních důvodů. V práci se seznámila se současným přítelem, s nímž

otěhotněla a poté, co se o jejím těhotenství dozvěděl bývalý přítel žijící na Ukrajině, řekl jí, že ji najde a zabije. Obává se tedy návratu do země původu, neboť bývalý přítel pochází z prostředí banditů.

12. Pohovor byl se žalobkyní a) proveden téhož dne. Při něm uvedla, že se obává bývalého přítele, který ji hledá. Chtěla od něj odejít, protože na ni byl „drsný“, jednou ji málem vyhodil z balkonu, pořád ji pronásleduje, v kontaktu byli naposledy v únoru 2020. V létě 2020 oznámila situaci telefonicky na policii v zemi původu, ale řekli jí, že do rodinných záležitostí se nepletou a že má přijít až se něco stane, dokonce ani nikdo z policie nepřijel záležitost sepsat. Stížnost proti takovému řešení nepodávala, nemělo by to dle jejích slov cenu. Svou dceru, narozenou dne 22. 6. 2005, převezla žalobkyně ke svým rodičům a následně vycestovala do České republiky za prací, aby si vydělala peníze a mohla se s dcerou přestěhovat v zemi původu do jiného města. Peníze si ale nevydělala.
13. Dne 5. 5. 2021 byla podána zákonným zástupcem právě narozeného žalobce b) jeho jménem žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně a), tj. matka nezl. žalobce b), poskytla dne 11. 5. 2021 údaje k jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedla, že se narodil v České republice, kterou neopustil, je zdravý, bez omezení, se státní příslušností k Moldavské republice po otci. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedla pouze skutečnost, že jak ona, tak otec žalobce b) rovněž požádali o mezinárodní ochranu, jiné důvody nejsou.
14. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, stav: srpen 2020; Informace OAMP ze dne 25. 4. 2020 – Ukrajina, Situace v zemi: Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby; Informace MZV ČR, čj. 102763-6/2021-LTPT ze dne 22. 2. 2021 k čj. MV-4158-5/OAM-2021, Ukrajina: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: listopad 2020; Informace OAMP ze dne 6. 4. 2021 – Moldavsko, Bezpečnost a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
15. S podklady pro rozhodnutí ve věci byla žalobkyně a) seznámena dne 19. 4. 2021 a dne 26. 5. 2021. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhla a neuvedla ani žádné další skutečnosti či nové informace, které měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
16. Žalovaný vydal dne 28. 5. 2021 rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, čj. OAM-964/ZA-ZA10-ZA17-2017, jímž žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, proti němuž byla žalobci podána včasná žaloba.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K tomu je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze tohoto „zkráceného“ řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu správní orgán hodnotí a soud přezkouvává pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu.

18. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se „jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“.
19. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že „jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
20. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Základem vnitrostátní úpravy k této problematice je směrnice Evropského parlamentu a Rady [2013/32/EU](#) ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Česká republika využila možnosti přijmout vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu, ten obsahuje vyhláška č. [328/2015 Sb.](#), kterou se provádí [zákon o azylu](#) a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 2 této vyhlášky Česká republika považovala ke dni rozhodnutí žalovaného Ukrajinu s výjimkou Krymu a částí Luhanské a Doněcké oblasti a Moldavsko s výjimkou Podněstří za bezpečné země původu.
21. Jelikož je institut tzv. bezpečné země procesním a nikoliv hmotněprávním institutem, vede jeho využití zejména k procesním zjednodušením ve správním řízení. Žalovaný obecně nemusí shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Na seznam tzv. bezpečných zemí ovšem nelze nazírat jako na dogmatické vymezení států, které aktuálně, v době rozhodování soudu, splňuje ony materiální podmínky. Je proto i na správním soudu, aby z informací, které jsou veřejně dostupné, vyhodnotil, zda v předmětné zemi může docházet k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
22. Krajský soud musí konstatovat, že pokud by posuzoval jádro námitek žalobců podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, jejich námitky by nejspíš nebyly úspěšné (k tomu srov. z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu např. usnesení ze dne 7. 1. 2021, čj. 5 Azs 196/2020-56, ze dne 21. 7. 2021, čj. 4 Azs 19/2021-27, nebo ze dne 8. 12. 2021, čj. 3 Azs 18/2021-39).
23. Vše se každopádně změnilo ve dne 24. 2. 2022, neboť na velké části území Ukrajiny vypukl po invazi Ruské federace mezinárodní ozbrojený konflikt, který stále trvá. Uvedená skutečnost je k okamžiku rozhodování krajského soudu všeobecně známa, nebyla zde však v době, kdy rozhodoval žalovaný (v květnu 2021). K zahájení tohoto konfliktu došlo po podání žaloby.

24. Ačkoliv je základním pravidlem rozhodování správních soudů přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví, existují z tohoto obecného pravidla výjimky vyžadované ústavním pořádkem, mezinárodním právem či právem EU, a to i v situaci pozdějších změn skutkového stavu. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. však soudy přistupují s obezřetností.
25. Jedna z těchto výjimek plyne z práva EU, konkrétně ze směrnice 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Podle čl. 46 odst. 3 této směrnice platí, že členské státy zajistí, *aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně*. Citované ustanovení tak zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se toto ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy. Tento požadavek práva EU je tedy přímo použitelný na řízení před krajským soudem.
26. Krajský soud je tak v tomto případě soudem, který má povinnost zajistit úplné a *ex nunc* posouzení opravného prostředku podaného proti rozhodnutí žalovaného. V rámci soudního řízení při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice lze přitom pracovat pouze s takovými novými skutečnostmi, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). V tomto případě není pochyb o tom, že válka na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobkyně a) nemohla uplatnit ve správním řízení. Zároveň má krajský soud za to, že válečný konflikt na Ukrajině představuje skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat. Jde o všeobecně známou informaci, že na Ukrajině v současné době probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt (válečný konflikt dvou států), který zasahuje celé její území a který znemožňuje fungování státu v běžném režimu. Přestože žalobkyně a) na tuto skutečnost po vypuknutí konfliktu sama nepoukázala, krajský soud k ní musel přihlídnout z vlastní iniciativy. Byť z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice neplyne požadavek, aby soudy ve správním soudnictví z vlastní iniciativy aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, i Nejvyšší správní soud již připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž soudy ve správním soudnictví budou muset přihlídnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu. Za takovou specifickou situaci označil například vypuknutí válečného konfliktu na území celé země původu žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, čj. 1 Azs 288/2020-27). Současná situace na Ukrajině podle krajského soudu představuje přesně takovou situaci, kterou musel zohlednit.
27. Za dané situace je zcela zřejmé, že Ukrajina není a nemůže být pro žalobkyni a) tzv. bezpečnou zemí původu, neboť jednou z podmínek pro označení státu za bezpečnou

zemi původu je, že na jeho území nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (viz § 2 odst. 1 písm. k/ bod 1 a příloha I procedurální směrnice). Tuto podmínku Ukrajina s ohledem na aktuálně probíhající mezinárodní ozbrojený konflikt již nesplňuje. Není pochyb o tom, že dochází k hrozbě nebezpečí vážné újmy z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, což se vztahuje na celé území Ukrajiny, nikoliv již jen na dvě oblasti na východě země ovládané proruskými separatisty (Doněck a Luhansk) a Krym.

28. Žalovaný přitom založil své rozhodnutí jen na tom, že Ukrajina (ve vztahu k žalobkyni a/) a Moldavsko (ve vztahu k žalobci b/) jsou tzv. bezpečnou zemí původu. Dnem 24. 2. 2022 však tato výchozí teze, pokud jde o Ukrajinu, zcela padla a již nemůže obstát. V dalším řízení tak žalovaný nebude moci žádost žalobkyně a) zamítnout bez dalšího podle § 16 odst. 2 zákona o azylu pro její zjevnou nedůvodnost, neboť z konceptu bezpečné země původu nelze v případě Ukrajiny nadále vycházet. V novém řízení bude muset přihlídnout k aktuální (zejména bezpečnostní a lidskoprávní) situaci na Ukrajině, která tu bude v době jeho rozhodování a jejíž podobu nyní nelze nijak předvídat. Zároveň vzhledem k tomu, že žalobce b) je nezletilým dítětem útlého věku plně závislým na matce (žalobkyni a/), bude žalovaný povinen vzít v úvahu a nově posoudit uvedenou skutečnost i ve vztahu k žalobci b), a to z pohledu jeho nejlepšího zájmu vyplývajícího z Úmluvy o právech dítěte.
29. Krajský soud k tomu poznamenává, že správní soudnictví je sice ovládáno zásadou plné jurisdikce, ovšem správní soudy nemohou plnit funkci dalšího stupně správního řízení. Nemohou proto za správní orgán provádět nové zjišťování skutkového stavu a jeho posouzení v takovém rozsahu, že by jejich činnost nahrazovaly. V takovém případě je na místě tuto povinnost uložit správnímu orgánu ve zrušujícím rozsudku, což je i příklad nyní projednávané věci. Bude tedy na žalovaném, aby znovu posoudil aktuální situaci na Ukrajině a důsledky z toho plynoucí jak pro žalobkyni a), tak a její nezlet. dítě (žalobce b/).
30. Pro úplnost krajský soud dodává, že nepřehlédl, že dne 4. 3. 2022 přijala Rada EU prováděcí rozhodnutí 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana a že v návaznosti na to dne 21. 3. 2022 nabyl účinnosti zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Uvedené však nic nemění na výše přijatém závěru, že aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině neumožňuje žádost žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na skutkový stav zjištěný k okamžiku svého rozhodování, tj. zejména s přihlédnutím ke shora popsané aktuální situaci v zemi původu žalobkyně a), krajskému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí za použití ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.), a to kvůli skutkovému vývoji následujícímu po vydání rozhodnutí žalovaného, který soud musel vzít v potaz podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice.

32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle jeho odstavce prvního má úspěšný účastník řízení právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšné účastníky považovat žalobce. Ti však náhradu nákladů nenárokovali, a ze spisu nevyplývá, že by jim nějaké náklady v řízení před soudem vznikly. Žalovaný úspěch ve věci neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. dubna 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně